

търпение очакваше раждането на детето? — запита удивена майка му.

Той нищо не отговори, само посочи съ показалецъ презъ прозореца бушуващата морска буря.

— Бурята! — отвърна унесено управителятъ.

— Какво мислишъ сега за бурята? Имашъ синъ, очакванъ и толкова измолванъ отъ боговетъ. Радвай се. Остави бурята, ще си отмине тя, както е дошла. Радвай се за своя наследникъ.

— Бурята! Бурята! Азъ се радвамъ за своя синъ. Едва ли нѣкой е очаквалъ съ такова желание синъ, както азъ! Но бурята, тази страшна буря! Тя ме плаши. Нищо добро не предвещава тя за моя синъ! Не е ли тази буря лошо предзнаменование за това дете, не предвещава ли тя злините въ неговия животъ? Вмѣсто тиха, звездна нощъ, спокойно море, въ неговия рожденъ часъ въ родилната стая се слуша смразващиятъ вой на бурята.

— Ти бѣше силенъ и храбъръ. Нима веднага изчезна силата на твоя духъ? Дойди

на себе си! Нека бурята си вилнѣе, ела да видишъ своя синъ!

— Моята сила е за предъ човѣци. Но тукъ има нѣщо по-силно отъ човѣка. Предчувствувамъ, че животътъ на това дете ще бжде буренъ и страшенъ, като тази стихия навънъ.

— — — — —

Нарекоха сина на Прискипо Варава. Той растѣше подъ голѣмитъ грижи на своите родители. Бързо закрепваше и възмжжаваше. Но никога баща му не изпитваше пълна радостъ. Нѣщо подтискаше душата му, сърдцето му се свиваше мжчително, когато, макаръ и за мигъ, спомняше неговото рождение. Всѣки день съ мжчителна тревога очакваше предвещаното отъ бурята зло. Загледанъ често въ детскитъ му ясни очи, той искаше въ тѣхъ да прочете бждещето му, да разгадае предопредѣленото отъ сждбата. Притискаше го нѣжно къмъ гърдитъ си, като искаше съ това да го предпази отъ угрожаващата го опасностъ.

Единъ день Варава играеше до брѣга на морето. Увлѣченъ въ играта си, той не забеляза